

Vágymágusok

1.

ÁLRUHÁBAN

finep
selection

ON SAI

ON SAI

Vágymágusok

1.

ÁLRUHÁBAN

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2019

1. fejezet

Szép-völgy titka

A HEGYTETŐN ÁLLTAM, és próbáltam kacéran viselkedni a széllel, de valljuk be, túl hűvös volt hozzá. A balladák szerint az ősanyáim egy szál fátyolban táncoltak az erdőkben. Kezdem érteni, miért van a füveskönyvben ötféle recept a felfázásra.

Ősz volt, és egy kis napfényért rimáncodtam. Bár a köd miatt nem láttam, de tudtam, hogy a zöld lombok között egyre híznak a rozsdamarta foltok, napról napra több a sárguló levél. Idén sem volt jó termés. Két napsütéses nap kellene a körtéknek, hogy beérjenek, utána mágiával meg tudnám aszalni őket. Mióta örökké felhős az ég a királyságban, az aszalt gyümölcs drágább, mint az arany. Szép-völgy, sok más dolog mellett, ebben fizette az adót a királynak.

– Szél! Csak egy kicsit fújj! Oszlasd el a ködöt! Kérlek szépen!

Máskor a szél megcirógatott és incselkedve a ruhám alá bújt, megérintette a mellemet. Nem szeretnék rosszat mondani róla, de néha... nagyon is illetlen volt; mint valami szemtelen suhanc, úgy viselkedett. Roan, az ikertestvérem szerint mindössze képzelgek, a szél csak szél, és megártottak nekem a balladák.

Milyen butaság! Én hiszek a balladákban.

Ma a szélnek nem volt kedve játszani. Már reggel óta meglapult. Hallgattak a madarak is, megszűnt a csiripelés és füttyögés, csak a köd kúszott elő.

Más volt ez, mint az őszi ködök, melyek hajnalban megülnek a völgyön. Ez a köd a hegyhátról gomolygott lefelé, mintha az erdő nyomasztó lehelete lenne. Még soha nem láttam ilyen telt, különös párákat.

Roan nem mert feljönni a hegyre. Néha annyira gyáva tud lenni! Így aztán férfigúnyát húztam, és én jöttem kérlelni a természetet.

– Kérlek, drága szél... Eh, ha ilyen vagy, én is undok leszek veled...

Arra gondoltam, erőszakkal parancsolnom kéne a szélnek. Összeérintettem a jobb kezemen az öt ujjamat, majd hirtelen kinyitottam, és közben a mágusok ősi varázsszavát kiáltottam:

– Krash!

Semmi nem történt. A testemben nem lobbant fel a mágia. A délután ugyanolyan szürke maradt, bár a köd mintha figyelni kezdett volna.

Felsóhajtottam. Ennyit rólam! Esetlen vagyok, mint mindenben. Rondán hímezek, a hárfa sem az erősségem, a kacérkodásról nem is beszélve. A mágia meg... Női mágusként nem is élhetnék itt, a magamfajtat csecsemőként begyűjti és varázstalanítja Kilgram király.

Talán Roan, az öcsém egyszer képes lesz uralni a természetet, bár nem tanult a Néma várban mágiát. De én?

Nekem legfeljebb életveszélyben sikerült egy-egy varázslat, inkább csak gyógyítani tudtam. Azt is csak addig, míg ki nem merült az erőm. Két kartörés még belefért, de a harmadiknál a szerveim elkezdtek felemészteni magukat. Nem vagyok jó semmire.

– Szél, szél, miért vagy ilyen? Krash! – mondtam ingerülten, és próbáltam kimondani a szó végén azt a néma h betűt. A kezemről

megfeledkeztem, pedig a körmöket kupacba kell rendezni, nélküle nincs mágia.

Hirtelen ág reccsent mögöttem.

Ijedten megpördültem.

Férfiruhában voltam, a mellem szorosan lekötve, mégis a torkomig kúszott a rettegés, a fémes íze megült a nyelvemen.

– Roan úrfi! Merre vagy? A kulcsárnő hívat!

Az egyik falubeli kölyök szaladt ki az erdőből. Ahogy közelebb ért, láttam, hogy a szatócs nagyobbik fia. Amikor észrevett, lihegve megtorpant a szikla tövében, onnan nézett föl rám.

– Finona úrhölgy és a barátai átjöttek Rianna kisasszonyhoz be-
teglátogatóba.

Megnyugodva nyeltem egyet, és megszólaltam. A hangom eleve mélyebb volt sok lányénál, de már megszoktam, hogy ezt is lejjebb vigyem:

– No, és mi dolgom velük? Jó húgom beteg, bizonyára nem tudta fogadni őket.

– Rianna kisasszony hárfázott a vendégeknek.

Hárfáztam? Meglepődtem.

Aztán rájöttem, hogy az öcsém balszerencsés lehetett. Bizonyára az első emeleti zeneteremben gyakorolt, és kihallatszott a játéka az udvarra. Innét kezdve nem mondhatta, hogy a „kisasszony gyengélkedik”, hanem fölkapta valamelyik fűző nélküli, könnyen felvehető ruhámat. Remélem, a kéket, az nagyon jól áll rajtunk.

– Mást nem üzent Kimcse néne, te gyerek?

– De. – A kölyök elvagyorodott. – Azt, hogy ne beszéljen csúnyán az úrfi, mert kimossa a száját!

Értetlenül néztem rá. Miért kéne szitkozódnom?

Aztán hirtelen fölfogtam.

A gyerek *több vendégről* beszélt.

– Ki van az úrhölgygel? – kérdeztem gyanakodva.

– Imola kisasszony, és még két úr.

Fini bizonyára a hódolójával jött. Roan nem sejtette. Beengedte őket a zeneszobába, és most ott ülnek egy féltékeny mágus mellett.

– A lépfene csókolná homlokod azt az ostoba libát! – szaladt ki a számon.

Ha Roan dühös lesz, a mágiája fellobban. Vázák robbannak körülötte, sőt, akár végtagok is szakadhatnak! Vagy fölgújthatja a kastélyt!

A gyerek eltátotta a száját, de nem törődtem vele. Leugrottam a szikláról, és füttyentettem a barna kancának. Pillanatokon belül már a lefelé vezető ösvényen nyargaltam.

Szinte vakon haladtam, csak az ösztönöm vezetett, a szürkés köd megült a fák között, nehéz párája a mellkasomra telepedett. A fák körvonalai sem látszottak, csak a tejfehér sűrűség. Ám a ló ismerte az utat, és rábíztam magam.

A hegyi ösvény hamarosan egy szekérútba torkollott, a kancám patája tompán dobogott a keményebb talajon. A völgybe vezető egyetlen úton jártam. A köd egyre keményebb, sűrűbb lett, éreztem, hogy éber, és figyel. A nyakszirtemen felálltak a szőrpihék tőle.

– Hó! – üvöltött váratlanul egy rémült férfihang előttem. A ködből emberek és egy felborult szekér körvonala villant elő. – Vigyázatok!

Belém hasított a rémület. Már nem tudtam megállni, túl gyorsan vágtattam, éreztem, hogy a nyakamat fogom szegni. Vagy, ami rosszabb, az ő nyakukat. Én szipoly vagyok, meg tudom gyógyítani magamat, de ők belehalnak.

Ösztönösen elengedtem a jobbommal a kantárt, és az ujjaimat öntudatlanul érintettem össze, majd rántottam szét, mintha a vizet ráznám le:

– Krash! – ordítottam a lónak. A mágia szava karcosan, keményen szakadt ki belőlem. A h betű úgy hörgött, mint még soha.

Az állat ugrott. Az erőm magasabbra emelte, átlendítette az akadályon. Elsuhantunk az ijedt férfiak fölött. Hatalmas dobbanással értünk földet, majdnem kiestem a nyeregből.

Mire visszanyertem az egyensúlyomat, már rég messze jártam, a ló száguldott tovább. A férfiak döbbsent kiáltása elhalt mögöttem. A szívem a torkomban dobogott.

A rémület örömbé csapott át, amikor felfogtam, hogy varázsoltam.

Én!

A Földanyára! Végre sikerült! Eddig csak apróbb trükköket tudtam, mint kicsalogatni a vizet a körtékből. Legtöbbször csak szépen kérleltem az elemeket, és néha meghallgattak.

De ez igazi, aktív varázslat volt! Csurig telt a szívem örömmel. Milyen ösztönösen jött!

Ajjaj, de mi van, ha elterjed a híre?!

– Nyugalom... – mormogtam. Férfiak varázsolhatnak, Roan ruhája megvéd mindentől. Ő lajstromba vett mágikus képességű volt, csak épp tizenkét évesen nem ment át a vizsgán. Nem is akart.

Ez a kód... Ezek az emberek biztosan kereskedők voltak, és eltévedtek. A völgyön át ritkán haladt utazó, inkább Finonáék birtokán mennek, nekik volt vásároltatási joguk, és hetente piacuk.

Vissza kéne fordulni, segíteni...

De nem! Roan most fontosabb! Ha elveszti az önuralmát...

Hogy hozhatott Finona idegen férfit a házunkba?! Ostoba liba!

Csak három hónapja, hogy Roan szerelmet vallott neki, ő meg ki-nevette, és azt mondta, ilyen szépséggel a királyi családból akar fér-jet, nem egy elszegényedett gróf vézna fiát.

Amikor leértem a faluba, ügetésre váltottam, nehogy elgázoljak valakit. Pár ismerős legény láttán elmélyítettem a hangom, és oda-kiáltottam:

– Hé, fiúk! Felborult egy szekér az úton, nézzétek meg!

– Igenis, Roan úrfi!

A szavamra azonnal ugrottak. Elégedetten intettem. Midőn eszembe jutott, hogy nem nekem engedelmeskednek, hanem az öcsémnek, keserű nyál gyűlt a számban. Mindig is láthatatlan vol-tam. Nemcsak a falubelieknek, hanem atyámnak is.

A falunk nagy volt, majdnem kétszázan laktak benne, a takaros kis vályogházak előtt piros és sárga virágok nyíltak, az élénk színeket még a ködben is ki lehetett venni. Most is nyüzsgő élet folyt az udva-rokon, serényen készültek a cipők, szőttesek, szépen csomózott köte-lek, de csak a hangokat hallottam, nem láttam be.

Ahogy odaértem a kúriánk elé, beügettem az udvarra. A húszszo-bás kastélyt a hegy mészkőfalába vájták. Hajdan a királyság gyöngy-szeme volt, amikor még a családunk birtokolta az egész megyét, és csodájára jártak költők, festők, szobrászok.

A tetőn őrt álló vízköpőket szerettem a legjobban. Amikor gye-rek voltam, álmomban mindig daloltak. Roan nem hitte el, de mi-kor megsúgtam anyának, ő kacagott, és azt mondta, ha nagy leszek, egy éjjel majd ébren is hallom a dalukat.

Anya azonban meghalt, és a mesék is eltűntek vele. A kasté-lyon kicsorbultak a lépcsőfokok, pár helyen hiányzott az üveg, és

a szegénység ezer apró jele mutatta, hogy senkik vagyunk. Három szolgálonk hiába szerette ezt a helyet, nem bírtak lépést tartani az enyészettel.

– Hát megjöttél? – szaladt elém Kimcse néne.

Vézna, izgó-mozgó öregasszony volt, bőre kissé sötétebb, mint a miénk, mert a Forró-partokról származott. Úgy törölte a kötényébe a kezét, mintha az én nyakam is benne lenne. Ő volt az egyetlen, aki meg tudott különböztetni az ikertestvéremtől.

– Megmondtam én, nem lesz jó vége...

– A vendégek?

– Még élnek – suttogta. – Siess, kincsem!

Vagyis Roan nem borult ki. Még.

Besiettem a házba, majd fölszaladtam a lépcsőn. A hamis furulyaszót már messziről hallottam, és a zeneteremben meg is találtam a társaságot.

Beléptem, és megcsapott a mágia ereje.

Az ablak csukva volt, ami szokatlan, de Roant megrémiszhette a köd. Odabent a félhomályban már gyertyák világlottak, imbolygó sárga fényük visszatükröződött a hangszereken. Anya hárfája a sarokban állt, hófehér lepellel letakarva, és ettől valahogy baljóslatúnak tűnt a hely, hiába táncoltak vidáman a fények a faberakású padlón, a másik lant fáján és az asztalra tett ezüst süteményes tálcán.

Az öcsém merev derékkal ült a kétszemélyes, párnázott bordó padon. Ibolyaszínű nappali pongyolám nagyon jól állt neki. Fél arca előtt sűrű fehér fátylat viselt, csak égbék szeme, magas homloka és aranylő fűrtjei látszottak ki. A hajunk nyakig ért, épp fel lehetett fogni, és ilyenkor csinos kis álkontyot csatolt fel rá, amelyikünk épp lányt adott elő.

A fátylat meg gyerekkorom óta hordtam tüdőbajra hivatkozva, nehogy hivatalosan bemutassanak a királyné udvartartásának mint házasulandó hajadont. Szerencsére, ha az ember úgy tesz, mintha vért köhögne, akkor elnézik, ha nem él társadalmi életet.

Roan mellett illetlen közelségben egy távoli rokonunk, Liond ült, és épp udvarolt neki. Fini a másik pamlagon kacarászott egy ismeretlen fiúval. Míg Imola, a barátnője bosszúsan furulyázni próbált, remélve, hogy visszacsábítja a hódolóját.

Nem tudom, mi dühítette jobban Roant. Az, hogy egy férfi szépeket suttog neki, és a kezéhez nyúlkal, vagy, hogy Fini előtte enyeleg mással. Esetleg ez a borzalmas furulyázás, ami kín lehetett a tökéletes hallásának.

Bármi is, a mágia tombolt benne, szinte sűrű masszaként kerिंगett a testében, és ki akart törni. A többiek egyszerű emberek voltak, nem érzékelték ezt, és nem is sejtették, hogy milyen veszélyben vannak.

– Ó, Roan, megjöttél? – csilingelt kelletlenül Fini. – Hadd mutassam be Jakont, Liond barátját! Szépvolgyi Roan birtokán szövik a legszebb szőtteseket, és itt teremnek a legízletesebb körték. Bár ő nem szeret elsőszülött lenni, inkább bárdnak érzi magát... – folytatta enyhe gúnnyal.

– Üdvözöllek titeket – mondtam kurtán biccentve a férfinak, majd odasiettem a testvéremhez. Az utolsó pillanatban értem ide, éreztem.

Roan felpattant, és én átöleltem, nem törődve a meghökkent tekintetekkel.

A mágiánk azonnal összekapcsolódott, ahogy az anyaméhtől kezdve. Férfi volt, én meg nő, ő a kirobbanó, én a befogadó. Szívtam az erejét, feltöltődtem belőle, míg ő kisimult, és megnyugodott.

Vágy volt ez, a testvéri szeretet finom ereje, szeretetteljes ölelésünkben a mindenség kapcsolódott össze. Testünk egymáshoz simult, keze mézszőke hajamba túrt, forró tenyere a tarkómra csúszott. Az arcát nyakamba fúrta, én pedig szorosan átöleltem, óvón, ahogy egész életemben. Leszívta a pusztító mágiáját.

A többiek emberek voltak, nem érezték az energiák áramlását.

Csak nagy sokára, Jakon döbönt szavára ocsúdtunk fel:

– Ők... nem testvérek? Olyan, mintha... – elharapta a szót.

Egyszerre toltuk el egymást. A vendégekre néztem, minket bámultak, kivéve Finit, aki összeszorított szájjal maga elé meredt. Ő már látott ilyet, és azt hiszem, gyűlölte a köztünk lévő szeretetet.

– Majdnem meghaltam – mondtam könnyedén, ahogy kibontakoztam Roan öleléséből. – Idefelé egy szekér felborult a ködben, át kellett ugratnom felette. A húgocskám megérzi, ha veszélyben vagyok. Gondolom, már nagyon aggódott.

– Igen – suttopta rekedten Roan.

Nem engedte el a kezemet. Egész életében én óvtam a Gyilkosvölgytől, szolgáltam szeszélyeit, csak hogy zenélhessen, felcsendüljenek azok a gyönyörű dallamok. Mit állhatott ki! Soha nem ontana életet, de most nagyon közel járt hozzá.

– Mi lenne, ha játszanál nekünk? – kérdeztem kedvesen, mert a zene mindig megnyugtatta.

– Már játszott – felelte savanyúan Imola. A hangján hallatszott a bosszúság, valószínűleg így vesztette el a hódolóját.

Elnyomtam a mosolyt, és csúfondárosan megszorítottam Roan kezét. Jobb nő volt, mint én.

Értette, min nevetek, és bosszúsan a mennyezetre nézett.

– Azt hiszem, ideje mennünk, jó anyám már vár – emelkedett fel a pamlagról Fini.

Karcsú derekán annyira szorosra volt húzva a fűző, hogy még ettől a kis mozgástól is elakadt a lélegzete. Nagy levegőt vett, keblei színte szét akarták szakítani a homokszínű lovaglóruhát. Fekete, göndör tincseit egy fejmozdulattal elröppentette a dekoltázsáról, és még arra is futotta, hogy bájosan megnyalja cseresznyepiros ajkait.

Ezt mind egyetlen felállás alatt sikerült előadni. Irigykedve pislogtam.

A férfiak szeme azonnal rátapadt. Roanban fellobbant a mágia, ez másfajta, forró mágia, mely az öletől indul. Azonnal elengedtem a kezét.

Fúj, utáltam, amikor ezt csinálta!

– Csak búcsúzni jöttem – mondta Fini lekezelően. – Galambot kaptunk. Két hét múlva befut a hajó a Forró-partokról, és meg hozza Kartal herceget. Holnap indulunk. Izgalmas lesz ez a tíznapos út. Én is megyek a nővéreimmal, bemutatnak a hercegnek... Bár... talán felismer...

Annyira sejtelmesen lehelte, hogy tudtam, kérdést vár. Valami saftos pletykát szeretne sugallni. Gonosz voltam, és nem adtam meg ezt az örömet neki, hanem udvariasan bólintottam:

– Sok szerencsét! Köszönöm, hogy meglátogattál minket. Húgom oly gyenge, mint a télen született kismacskák. Kérlek, bocsássátok meg, de pihennie kell!

Elegánsan meghajoltam, majd szép körmondattal méltattam Finona szépségét és türelmét.

Roan is szerényen pukedlizett az uraknak, kiváló színész volt. Cserébe szerelmes pillantásokat és lelkes meghajlást kapott. Néha nem tudom, hogy bosszankodjak, vagy nevessek a sikerén. Elindult kifelé, ám Fini hirtelen belé karolt:

– Tényleg harmatgyenge vagy, drága Rianna, hadd segítsek felmenni! Úgyis mondanék még valamit...

Azt hittem, Roan elhúzódik, nem kínozza tovább magát, és kihagyja Fini kis titkát.

Ám ő nyelt egyet, a vágó felparázslott benne. Kerülte a tekintetemet, miközben engedte, hogy Fini karja hozzásimuljon. A lány átkarolta a derekát, és óvatosan kivezette, ahogy egy nagybeteget. Imola habozott, de illetlenség lett volna maradnia, így letette a furulyát, és kelletlenül követte őket.

Némán szitkozódtam.

Magamra maradtam a két nemessel a szobában. Még soha nem voltam urakkal kettesben.

Más dolog a falubeliektől terményt átvenni, kereskedőkkel tárgyalni, vagy legényeknek parancsolni, hogyan metsszék a fákat a gyümölcsösben. Fiúnak öltözve gyakran megtettem mindezt. Roan inkább a művészetekhez értett, atyám meg nagyothalló volt, és amúgy is mindig valami bohókás dolgon ügyködött, mint a papírgyártás meg könyvnyomtatás, ami senkit sem érdekelt.

Ám Jakon és Liond nem egy parasztlegény volt, hanem egyenrangú velem. Ősibb családból származtam, de nekik több birtokuk volt.

Hogyan kell viselkedni férfakkal?

Mármint férfiként?

Leültem a pamlagra. Először zárt lábbal, ahogy egy úrhölgy tenéné, majd észbe kaptam, és felvettem az ő hanyag tartásukat. Ölemre óvón ráhullt a hosszú zekém eleje. A kezem tetován a letett, vörösre pácolt cseresznyefa furulyára talált, megkapaszkodtam benne, miközben felmértem a fiúkat.

Liond, a rokon, egy szögletes fejű, alacsony homlokú huszonéves fickó volt, míg az új ismerős, Jakon egy fokkal elegánsabb, és talán műveltebb is. Kinéztem belőle, hogy még olvasni is tud.

– Szép mente – intettem a furulyával Jakon zöld felsője felé. Értetlenül bámult rám.

Elnyomtam egy sóhajt. A csend kezdett kínossá válni. Legalább teám lenne!

Egyáltalán mit csinálnak egymás között a férfiak?

– Szóval megjön Kartal herceg? – nyögtem Liond felé. Nem érdekelt különösebben az áruló. Az életben nem járhatok máshol, csak ebben a völgyben.

Néha álmodoztam arról, hogy ártatlan szűz vagyok egy gonosz völgy fogságában, és eljön a hercegem, aki megment. Egy okos, bátor, gyönyörű lovas...

De nem Kartal, aki Szol herceggel legyilkolta Vaszűn az éhező bányászokat.

Nem is Erdon herceg, aki a képeken valahogy túl izmos és túl ijesztő. Hanem valaki másra vágyott a szívem.

Miért van ilyen kevés herceg ebben a birodalomban?!

– Igen, hamarosan befut a hajó. Nem kaptatok meghívót a... – Liond észbe kapott és elharapta a kérdést.

Nyilvánvalóan nem hívtak meg minket a palotába. Egy felségsértő dédapa nehezen merül feledésbe. Kilgram király húszévesen kivágta Volden dédapa nyelvét. Hiába telt el negyven év, nem mi voltunk a kedvenc nemesi családja.

– Hogyan tud Kartal átkelni a tengeren? – összeráncoltam a homlokomat. – A tenger hatalmas víztömeg, és ha felébred egy mágius erejére, azonnal elpusztítja hajóstul, mindenestül.

Atyám óriási könyvtárral rendelkezett, és minden kötetben az állt, hogy aki vérében hordja a mágiát, annak képtelenség hajóznia. Ezért van, hogy az egész világon csak itt, Vulkántorok félszigetén élnek mágusok.

– Már az is megdöbbenő, hogy tizennégy évesen túlélte az első utat. Eddig az ilyen száműzetés a biztos halált jelentette. – Liond vállat vont. – Kérdés, mit szól hozzá a bátyja, Erdon herceg, hogy megjött.

– Mit szólhatna? – legyintett Jakon. – Az idősebb testvérek halottak. Nem csoda, hogy a király hazarendelte Kartalt. Hiszen mi lesz, ha Erdon herceg is elesik a *hójárók* elleni harcban? A két öccse még kicsi, nem tudnak csatába menni. Öt év telt el, a király már biztos megbocsátotta, hogy Kartal gyáván elfutott, amikor Szol és emberei alatt beomlott a föld. Inkább az a kérdés, hogy a főnemesség elfogad-e egy ilyen herceget?

– A Forró-partokon talán megedződött – feleltem.

– A ledér nők között? Egy dologban biztosan! – Jakon az ágyéka felé intett és közönségesen röhögött.

Mosolyt erőltettem magamra, de a fogam megcsikordult, ahogy a bányászfalu, Vasfű kiirtására gondoltam. Átkozott legyen Szol herceg! A csatából hazafelé elküldte a király egy bajba jutott bányához. Hat mágussal az adót követelte, és mikor nem kapták meg, legyilkoltak mindenkit.

Ha lenne igazság a földön, Kartalt is elnyelné a tenger. Jó mélyre.

– Á, fiatalurak! Kész a sütemény!

Kimcse néne lépett be, kezében az illatozó almás pitével. Fahéjat is tett bele. Mélyet szippantottam a levegőből, ahogy megcsapott a tengerentúlról hozott drága fűszer ínycsiklandó illata.

Letette az ezüstitálcát az asztalra, és miközben kedveskedve kínálta, megrovó pillantást vetett rám. Azonnal összezártam a lábamat.

A két férfi lecsapott a tálcára, és örömmel enni kezdett. Kimcse néne rögvest megkérdezte az összes családtag hogyan lett, a legutóbbi vadászat eredményét, a termény betakarítását... Szinte gyökeret eresztett az asztal mellett, és hosszasan csevegett, nehogy újra magamra maradjak a férfiakkal. Mintha szándékosan tettem volna!

Nem tudom, kinek az erkölcsét óvta jobban. Az enyémet vagy pedig a fiúkét, akik épp egy gonosz szipoly társaságába keveredtek, aki a legendák szerint elcsábítja a férfiakat, és kiszívja belőlük az élet-erőt.

Úgy festek, mint aki egyetlen férfit is meg tudna bűvölni? Fintorogtam.

A beszélgetés mindenfelé csapongott, a sütemény fogyott, de Finona és Imola csak nem jöttek vissza.

Épp felálltam, hogy megnézzem, hol maradnak, amikor zaj hallatszott a zeneterem ajtaja felől.

Kimcse néne az ajtóhoz ment, majd halálra vált arccal fordult vissza.

Mögötte egy jóképű, harminc év körüli férfi lépett be. Ruhája teljesen fekete volt, kopasz fején viselte az egyetlen színt: a kacsaringós, vörös hennát, a tisztí jelzést.

A gyomrom akkorára szűkült, mint egy galambpiszok. Egy harci mágus?!

A Földanyára! Csak az lehetett. Minden máguskatona haját leborotválják, mert a haj túl jól ég tűzharcban.

– Üdvözlöm az urakat! Ras parancsnok vagyok a Néma várból, a katonák kiképzését végzem. Köszönöm a segítséget, amit a felborult szekérnek küldött, Roan úrfi.

Legszívesebben a fejemet vertem volna a falba! Hogy lehetek ennyire ostoba!

A köd! Miatta ilyen nyugtalan az erdő!

Egy igazi harci mágus itt, ahol szipolyokat égettek, és a táj mindörökre tudatos és élő lett a hamvaiktól...

Az agyam lázasan járt. Mit tegyek?

Kétségbeesetten kapaszkodtam a józan észbe. Én nemes voltam, míg ő közember, még ha tiszt, akkor is.

– A parasztjaim mindig szívesen segítenek – feleltem kitérően, és kissé leereszkedően. – Eltévedtél, Ras mágus? A Szép-völgyben jársz, amit sokan csak Gyilkos-völgyként emlegetnek. Varázslónak életveszélyes környék. A táj érzőn él, és gyűlöli a mágiát. Sőt, a meghalt szipolyok szellemei az ártatlan utazókra lesnek, és bizony lecsapnak, kiszívva az életüket.

– Ugyan! A táj mindenhol feléled, ahol mágusczata zajlott, vagy folyamatos a nagy erejű mágia, ahogy a Néma vár mellett. Szellemek meg nincsenek, úrfi, ez pusztán babona! – Ras mágus mereven, türelmetlenül felcsattant, de szeme azért az ablakra villant. Biztos voltam benne, hogy az a szekér nem véletlenül ment tönkre. – Ó, igen! Valamit találtam az úton. Nem a tiéd, fiatalúr?

Kivette a mellénye alól, és udvariasan átadott egy bőrbe burkolt csomagocskát.

– Mi ez? – kérdeztem értetlenül, és kinyitottam.

Elakadt a hangom. Egy öklömnyi, szürke kő volt benne, ami nyomban vörösén felderengett a kezem alatt. Kimutatta, hogy mágus vagyok... Szárazan nyeltem egyet.

– Lávakő – felelte megvidámodva Ras. – Ismered a legendát? A Tűzisten magjának egy cseppje kővé vált, és lehullt a földre. Ereje áthatotta a csontunkat és körmünket, így lettek a varázslók.

– Ismerem. De miért mondod ezt nekem?

– Csontottal tartozol a Tűzistennek és a királynak. – Elvette tőlem a követ és visszacsomagolta, majd eltette. Volt valami természetes erő a mozdulataiban. Még sosem láttam férfi mágust az öcsémén kívül, akaratlanul is észrevettem a széles vállát és egyenes, őszinte tekintetét. – Szépvölgyi Roan, gratulálok! Kartal herceg hamarosan megérkezik, és őfelsége testőrséget akar kiképezni neki. Össze kell gyűjtenem minden tizenöt és negyven közötti férfit, akiben megcsillan az erő, legyen az bármennyi is. Vizsgát tesznek, és aki átmegy, az a Néma várban tanul tavaszig, majd a herceggel csatába megy. Sőt, a legjobbakból kiválasztja a közvetlen testőrségét.

Elővette, és felmutatta a vérvörös agyagból készült királyi toborzópecsétet.

– Parasztnak, nemesnek egyaránt engedelmeskednie kell, vagy fel ségsértésért azonnali halál jár.

Hogy szakadna rám a kastély!

Miért varázsoltam? Ha lerúgom a lóval a fejét, most nem lennénk bajban...

Nem viheti el Roant! Az öcsém még vadászni se szokott, hogy menjen így háborúba? Barbár, közönséges mágusokkal!

– Ó, micsoda megtiszteltetés! Miért nem ülsz le az urak közé, drága mágusparancsnok? – tüsténkedett bűgő hangon Kimcse néne. – Egyél egy kis süteményt! Roan úrfi mindjárt idehozza atyját, a gróf urat, és megbeszélheted vele ezeket a nagyszerű híreket! Ő az egyetlen *fiú*. Micsoda lehetőség ez a családnak!

Kimcse néne vasvillaszemekkel nézett rám.

Fiú... A Földanyára! Most fogtam fel, én vagyok férfiruhában.

Megállt bennem az ütő. Azonnal ruhát kell cserélnünk, vagy végem!

Az ajtó felé lódultam, ám Ras elkapta a karomat. Nálam egy fej-
jel magasabb, izmos fickó volt, esélyem se maradt a távozásra. Mint
a bilincs, olyan volt a szorítása.

– Hová, hová, fiatalúr? – kérdezte gúnyosan.

– De kérem! – feleltem gögösen, és lenéztem a kezére. Bár elszegé-
nyedtünk, de a családfám ezeréves volt.

– Ilyen ostobán festek? Azt hiszed, úrfi, nem tudom, mi folyik
itt?

Rájött?!

Tudja, hogy egy szabadon élő szipoly vagyok?

Ráadásul egy nemesi családban! Ez felségárulás.

Az arcomból kifutott a vér, éreztem, ahogy a szívem kihagy. A ré-
műlet olyan sav volt, ami megpuhította a csontjaimat, a lábam meg-
roggyant, nem akart megtartani. Magam előtt láttam a lemészárolt
családomat, a karóba húzott parasztokat, a felégetett völgyet...

– Ismerem a magadfajtát! Az olyan ficsúrokat, akik inkább a cse-
lédek szoknyája mögé bújnak. Hiába akarsz megszökni a királyi pa-
rancs elől! Már van egy ilyen nemes úrfi a szekérhez kötözve. Jobban
jársz, ha önként jössz, és nem mi viszünk!

Ostobán néztem rá.

Kellett pár pillanat, mire fölfogtam a szavakat. Mélyet lélegeztem,
és lassan kifújtam a levegőt, hogy megnyugodjak.

Láttam, Kimcse néne is megkönnyebbült. Még mindig jobb, ha
gyávának festek, mint ha nőnek.

Ras maró gúnnnyal folytatta:

– Már tudom, hol hallottam a neved, Szépvölgyi Roan! Híre van
a vizsgádnak! Tán azt akarod, hogy a családod újra megszégyenül-
jön? Légy végre férfi!

Akaratlanul felhúztam a szemöldököm. Hát, ez biztos nem fog menni.

Bizonyára látta rajtam, hogy reménytelen eset vagyok, mert elengedte a karomat. Bosszúsan legyintett:

– Vezess atyádhoz!

Lázasan járt az eszem. Kimcse nénéhez fordultam:

– Készíts szállást a vendégeknek, és valami finom estebédet! Titeket is szívesen marasztalunk, kedves rokonok. Koccintsunk egyet a sikeremre! Talán a herceg személyes testőrségébe is bekerülök.

Ha ők itt maradnak, akkor Finona is, aki bármikor képes nagyobb társaságokat szórakoztatni, imád a figyelem középpontjában lenni. Lesz módom átvedleni lánnyá.

Ras mágus az ablakra nézett. Nem úgy, ahogy egy egyszerű ember kinéz, hanem a nyaka megfeszült, a tartásába éberség költözött. Odakint a köd szinte tömör falat alkotott, és mintha befelé figyelt volna. Őt leste.

– Nem maradunk éjszakára! – Megfogta a vállam, és kifelé terelt.

Ras fél?

Összeráncoltam a homlokomat.

Ras ingerült lökdösésére kimentem a szobából, és szó nélkül mutattam az utat. Csak a folyosón vettem észre, hogy a furulya a kezemben maradt. Beszúrtam az övembe.

A zeneteremből lementünk a földszintre. A folyosón Ras meg se látta a fából megálmodott arasznyi szobrokat, sem a gyönyörű festményeket, mintha az ő világában a szépség nem is létezne. Kemény lépései durván koppantak a kőpadlón.

Anya arcképére néztem, ami ott lógott a folyosó falán. A halála előtt készült, és időtlenül szép volt rajta, megnyugtató a látványa.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Talán nem lesz baj. Atyám egy bogaras tudós, ráadásul nagyot hall, és nem kedveli a katonákat. Mire Ras megérteti vele, mit akar, ötször is cserélhetünk Roannal.

Nem lesz baj. Nem lehet baj, suttogtam magamban, de a gyomrom görcsben állt.

Elkanyarodtam a folyosón, és az épület hátuljába vezettem Rast; oda, ahol a kastély találkozik a sárgásfehér mészkőfallal.

A gyönyörűen kifaragott barna diófa ajtó mögött ott lapultak a hatalmas könyvtártermek. Az őseim királyi tanácsnokok voltak, a legműveltebb emberek a birodalomban. Hajdan itt könyvmásolás és fiatal tudósok tanítása folyt, ám amikor negyven éve, a szipoly-lázadás után elindult a női mágusok kiirtása, dédapám, Szépvölgyi Volden vitába szállt a királlyal. Kivágták a nyelvét, és elvették a birtokai nagy részét.

Nagyapám se látták szívesen az udvarban, ám atyám talán sok hízelgéssel visszatérhetett volna valami kisebb rangban. Azonban szerelmes lett anyámba, egy elárvult, szegény nemesi kisasszonyba, és inkább itthon maradt. A régi dicsőség semmivé foszlott, és mára már csak apám magányos gyertyafénye küzdött a homállyal a poros könyvespolcok ölelésében.

Vajon apám sejtette, hogy egy szipolyt vett el?

A család, ami tudósok generációját adta, és semmire sem becsülte a mágiát, végül engem, a világ talán utolsó szabad szipolyát rejtegette.

– Messze van még?

– Dehogy, csak idáig jöttünk.

Kinyitottam a falba süllyesztett diófa ajtót. Megcsapott a barlangrendszer időtlen, száraz levegője és a könyvek illata. Szerettem ezt a szagot, az otthont jelentette. Mélyen belelegeztem.